

Shari Lapena

Ultima ei clipă

Traducere din limba engleză de Alexandra Fusoi

Prolog

10 ianuarie 2009

Creemore, Colorado

Ninge deja de două zile, abundent, necruțător și nu e niciun semn că s-ar domoli. E o nebunie să plece. Dar au ieșit plugurile, își reamintește Lindsey. Se uită indispusă pe geam, simțindu-se neliniștită, prinsă în capcană. În capcana munților care o înconjoară în acest orașel din Colorado, la aproape 50 de kilometri de Denver. În capcana zăpezii care nu mai contenește. Zăpada aduce o asemenea tăcere! Uneori, liniștea o face să-și dorească să urle.

Soțul ei intră în sufrageria mică și înghesuită din spațele ei; mobila e ieftină, rafturile șubrede se țin laolaltă cu șuruburi.

— E totul gata? întrebă Patrick când ea ridică privirea spre el, cu mâinile așezate pe burta uriașă de gravidă.

Încă se mai poartă cu mănuși unul cu altul după cearta de-aseară.

Lindsey se bucură să plece de-aici, unde senzația de izolare e totală. Cu sau fără zăpadă, o să meargă amândoi în vizită câteva zile la mama și sora ei în Grand Junction, unde vremea e mult mai blândă. Bagajele lor sunt făcute și așteaptă lângă ușă. Își dorește din toată inima să se întoarcă în sânul familiei — tânjește după compania și atenția de care are atâta nevoie! Nu știuse că avea să fie așa de greu. O să se oprească în cafenelele familiare și o să se vadă cu prietenii de care se despărțise. Ei o să zâmbească și o să se mire de ea cât de mare e și o să vrea să-i atingă burta; o să fie entuziasmați de copilul care va veni curând. Și Lindsey o să se simtă mai bine. Mai bine, din toate punctele de vedere. Și apoi va fi în stare să se întoarcă aici.

Sau poate că o să rămână în Grand Junction.

— Mai bine mă apuc să deszăpezesc mașina, spune Patrick și-și pune cizmele și haina.

Își mai ia și o căciulă și mănuși și adaugă:

— O să fac cald în mașină pentru tine.

Lindsey încuviințează și se întoarce din nou spre fereastră.

Capitolul 1

August 2018

Aylesford, New York

Hanna Bright îl pune pe micul Teddy în leagănul de pe veranda din față și se așază să-și citească romanul. Mai târziu o să se încălzească, dar dimineața e plăcut pe verandă, la adăpost de razele soarelui. Observă două mașini parcate în fața casei de peste drum și câteva uși scoase. Casa e de vânzare; probabil că vrea să o cumpere cineva.

Curând e cufundată în roman, însă ridică privirea puțin mai târziu, când sesizează mișcare peste drum. Un bărbat masiv îmbrăcat în costum, despre care Hanna își dă seama că e agentul imobiliar, vorbește pe alee cu o femeie. Hanna îi privește, întrebându-se în treacăt dacă femeia e o cumpărătoare serioasă. Casa nu a fost scoasă la vânzare de mult și este un cartier căutat; își închipuie că o să se vândă destul de repede. Speră să o cumpere o familie tânără — vrea o grămadă de prieteni pentru Teddy, care are șase luni. Chiar vizavi stau fetele gemene de patru luni, care au o mămică foarte drăguță — Stephanie —,

cu care Hanna s-a împrietenit deja. Femeia asta pare să fie singură — fără soț și fără copii după ea.

O ultimă strângere de mână, iar femeia îi întoarce spatele agentului și se îndreaptă spre mașina parcată. Când ajunge în stradă, se uită la Hanna și se oprește. Apoi, spre surprinderea acesteia, traversează strada și se îndreaptă spre casa ei. Oare ce vrea? se întreabă Hanna.

— Bună, strigă femeia, pe un ton prietenos.

Hanna constată că e ușor trecută de 30 de ani și în mod clar e atrăgătoare. Are părul blond până la umeri, o siluetă frumoasă și o postură de invidiat. După o privire scurtă, ca să se asigure că Teddy e bine, Hanna se ridică și coboară treptele verandei.

— Bună, pot să te ajut cu ceva? întreabă politico.

— Mă uitam la casa de peste drum, răspunde femeia, venind pe alee.

Hanna îi iese în întâmpinare, ducându-și mâna streșină la ochi ca să se ferească de soare.

— Te superi dacă te întreb câte ceva despre cartier? întreabă femeia.

Deci e o cumpărătoare serioasă, își zice Hanna, puțin dezamăgită.

— Nicio problemă.

— Soțul meu și cu mine suntem interesați de zona asta — e un loc bun să-ți crești copiii, nu-i așa?

Face un semn cu capul spre leagănul de pe verandă și zâmbește.

— Văd că ai un copil.

Hanna se deschide atunci și îi descrie cu entuziasm cartierul. Poate că femeia e însărcinată, dar încă nu se vede.

La finalul discuției, femeia îi mulțumește și se întoarce la mașină. Hanna își dă seama că nu i-a reținut

numele. Ei, asta e. O să aibă destul timp dacă o să cumpere casa. O sâcâie un gând, dar nu știe ce. Atunci Teddy începe să plângă și, când îl ridică din leagăn, își dă seama despre ce e vorba.

Femeia nu purta verighetă. Nu contează — acum o mulțime de oameni au familie fără să se căsătorească și totuși ea a vorbit de soțul ei. Dar cine vizitează o casă fără partenerul ei?

Stephanie Kilgour le-a dus pe gemene în pătuțurile de la etaj, pentru somnul de dimineață. Acum se așază o clipă pe canapeaua din sufragerie, se reazemă și închide ochii. E așa de obosită, că nici nu știe cum de reușește să se trezească atunci când încep fetele să plângă după ea la 6 dimineața. Nimic — și nimeni — n-ar fi putut-o pregăti pentru așa ceva.

Se relaxează o clipă, lăsându-și trupul ostenit să se cufunde în canapea, cu capul greu pe perne. Își dă voie să se destindă. Dacă nu e atentă, s-ar putea să adoarmă aici. Și n-ar fi bine — gemenele nu dorm decât jumătate de oră dimineața și n-ar merita doar pentru atât efortul pe care l-ar face ca să se trezească. O să se odihnească pe la 13:30, când gemenele o să doarmă mai mult.

Fetițele ei, Emma și Jackie, sunt cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Însă habar n-avusese că o să fie atât de greu. N-avusese nicio idee despre prețul pe care o să-l plătească și corpul și mintea ei. Efectele lipsei prelungite de somn o ajungeau din urmă. Cei care știau că urmează să aibă gemene — nu ținuse secret — glumiseră despre cât de greu o să-i fie cu doi. Ea nu făcuse decât să zâmbească, încântată de sarcină și chiar fusesse, în taină, încântată de ea, de cât de bine se simțea și de cât de ușor suporta schimbările organismul ei.

Stephanie fusese întotdeauna un pic obsedată de control și-și petrecuse o mulțime de timp cu planul de naștere, dorindu-și să fie totul exact cum trebuie. Nu fusese chiar așa de încrezută, încât să creadă că o să se poată descurca fără medicamente, însă își dorea o naștere normală, chiar dacă avea gemene.

Însă, odată ce ajunsese în sala de nașteri, se alesese repede praful de tot planul. Sfârșise prin a avea doi bebeluși care aveau nevoie de asistență medicală și o cezariană de urgență. În loc de muzică liniștitoare, lumină blândă și respirație controlată, în jurul ei erau aparate care țiuiau, ritmul cardiac îi era în scădere, personalul medical forfotea pe lângă ea și fusese dusă rapid în sala de operații. Își aduce aminte cum o ținea Patrick de mână, alb la față de spaimă. Dar, în afară de panica pe care o simțise când fetele fuseseră duse pe sus la terapie intensivă înainte ca ea să apuce măcar să le țină în brațe, cel mai bine își amintește de tremurul convulsiv și greața de după naștere. Din fericire, ambele fete erau bine — sănătoase și cu greutate bună.

Îi fusese greu să nu se simtă ca o neisprăvită în acele prime zile, când se lupta cu lipsa somnului, cu durerile din timpul recuperării după cezariană și cu frustrarea de a alăpta doi copii, aparent tot timpul... Acele prime câteva săptămâni de după nașterea gemenelor fuseseră cele mai grele din viața lui Stephanie. Fetele începuseră repede să se hrănească așa cum trebuie, însă ea se gândea de multe ori la cât de stresantă fusese cezariana — pentru toată lumea. *Nu putem întotdeauna să alegem*, își aduce ea aminte. Important este că și ea și fetele sunt sănătoase. Acum, Stephanie este uluită de cât de naivă fusese înainte de naștere. Controlul este o iluzie.

Și apoi, colicile... fetele nu dormiseră bine de la bun început, dar apoi, pe la șase săptămâni, situația se

înărăutășise. Plângeau și se foiau și nu adormeau. Pediatra ei, doctorița Prashad, îi zisese că fetele o să se mai liniștească probabil pe la trei luni. Asta ar fi fost acum mai mult de o lună, dar situația nu se îmbunătățise deloc. Acum Stephanie și soțul ei, Patrick, păreau să funcționeze doar cu un efort de voință. Nu mai dormiseră o noapte întreagă de când se născuseră gemenele. Foiala începea seara devreme și dura până pe la 1 sau 2 dimineața. După care se trezeau la 6. *Nemilos* este singurul cuvânt care putea descrie toate astea.

Acum, răsuflarea lui Stephanie devine tot mai lentă și, în doar câteva clipe, doarme buștean.

Dintr-odată, un sunet strident — un *bip, bip, bip* insistent și răsunător — o trezește cu o tresărire. E dezorientată, cu gândurile încețoșate. E o alarmă de fum... în casă e fum... îi simte mirosul. Se ridică smucit, cu ochii măriți de frică. Vine din bucătărie. Încremenită pe moment, se gândește la gemenele de la etaj, apoi fuge în bucătărie. Pe plită e o tigaie care a luat foc. Rămâne o clipă în ușă, buimăcită, pentru că nu-și aduce aminte să fi pus nimic pe plită. În grabă, intră în bucătărie și întinde înnebunită mâna după extingtorul aflat într-un dulap suspendat lângă plită. Cuprinsă de panică, nu reușește să-și aducă aminte cum funcționează. Se întoarce către foc, iar pălălaia se ridică și mai sus acum, apropiindu-se de tavan, însă tavanul nu s-a aprins încă. Aude vuietul flăcărilor, iar dogoarea e aproape insuportabilă. Inima îi bate nebunește și are un moment de nehotărâre. Să rămână aici, pierzând secunde prețioase și să încerce să acționeze extingtorul sau să fugă sus și să ia fetele? Dar ar avea suficient timp să le scoată din casă? Să sune întâi la 911? Și apoi, dintr-odată, știe ce să facă — deschide cu forță unul dintre dulapurile de jos și apucă un capac metalic, apoi îl pune peste tigaie.

Fără oxigen, focul e înăbușit și în scurt timp se stinge. Ia o mănușă de bucătărie, se întinde și stinge arzătorul.

Stephanie se destinde ușurată. Încăperea miroase a fum. O ustură și-i lăcrimează ochii și se sprijină de blat, tremurând acum, că pericolul a trecut. Alarma încă mai urlă, însă își dă seama că nu cea din bucătărie se aude — e alarma de la etaj. Dă drumul hotei de deasupra plitei, deschide fereastra din fața chiuvetei și aleargă sus. Trebuie să scoată taburetul din dormitor ca să ajungă la detectorul de fum care țiuie în hol. În cele din urmă îl dezactivează, cu mâinile tremurând. În tăcerea așternută brusc, aude fetițele plângând, trezite din somn și speriate de alarmă.

Dă fuga în camera lor, șoptind *șșșșt*, *șșșșt*... Le ia pe rând în brațe, liniștindu-le, sărutându-le obrăjorii moi. Nu o să mai adoarmă acum; sunt prea agitate. O duce întâi pe Jackie jos și apoi o ia și pe Emma și le așază pe amândouă în Țarul din sufragerie, împreună cu câteva dintre jucăriile lor preferate și se întoarce în bucătărie.

S-a aerisit, dar tot miroase puternic a fum. Se uită la tigaia de pe plită de parcă încă i-ar fi frică de ea. Își pune mănușa și ia capacul. Pare că în tigaie nu era decât ulei. Voia să pună ceva la prăjit? Nu-și aduce aminte. Cum a putut să pună o tigaie pe plită, să uite de ea și să-și permită să adoarmă? Se gândește cu groază cât de repede s-ar fi putut întinde focul.

Încă tulburată, se întoarce în sufragerie și se așază pe covor, cu spatele rezemat de canapea, strângând ambele fete la piept. Le sărută pe creștetele catifelate și le mângâie pe obraji, înăbușindu-și lacrimile.

— Îmi pare rău, îmi pare tare rău..., șoptește.

Trebuie să-și aducă aminte să-i spună lui Patrick să se uite la detectorul de fum din bucătărie diseară, când ajunge acasă.

Capitolul 2

Luni, imediat după prânz, Stephanie privește absentă peretele din biroul pediatrei, cu ochii sticloși de oboseală. Noaptea de dinainte a fost deosebit de dificilă. Gemenele sunt încă în hamuri, agitându-se în căruciorul dublu; așa e cel mai ușor să le ții locului. Speră că doctorița nu o să mai întârzie mult. Unul dintre lucrurile pe care le-a învățat Stephanie când a devenit mamă a fost că sincronizarea este totul. Speră să le țină treze pe fete cât durează consultația și apoi pot să adoarmă în mașină până acasă, deși drumul e scurt. O să le ducă înăuntru pe rând, încă adormite, ca să-și facă somnul de după-masă, o s-o lase pe una în mașina încuiată cât o duce pe cealaltă în brațe...

Ușa se deschide brusc și doctorița Prashad îi zâmbește. Stephanie știe că și ea e mamă, că înțelege cum e, deși nu are gemeni.

— Cum ne mai merge? o întreabă doctorița plină de înțelegere.

Are tot dreptul să întrebe. E o vizită neprogramată, însă nu e prima dată când Stephanie vine neanunțată.

— Nu prea grozav, recunoaște ea, zâmbind nesigur.

Simte imediat cum i se adună lacrimile în ochi. Rahat! De ce îi aduce lacrimi în ochi în ultima vreme până și cea mai vagă urmă de simpatie? E lipsa de somn, aia e, pur și simplu. Dacă nu începe curând să doarmă mai mult, o s-o ia razna.

Își mută privirea de la doctoriță la copii.

Doctorița Prashad o privește îngrijorată.

— Chiar e dificil cu colicile, spune ea. Nici nu pot să-mi imaginez cum trebuie să fie cu doi deodată.

— E un iad, recunoaște Stephanie cu un zâmbet șters. Sunt amândouă treze de la 7 seara până la 1 sau 2 dimineăta. În-fi-e-ca-re-zi! Patrick și cu mine suntem nevoiți să le punem în leagăne și să le ascultăm plângând, dacă vrem să băgăm ceva în gură la cină. Și apoi le plimbăm în cerc prin sufragerie ore în șir.

Se freacă la ochi.

— Am citit toate cărțile de parenting, am încercat totul, dar nu merge nimic, spune și apoi șovăie. Ești sigură că nu-i nimic în neregulă cu ele? Adică... poate că ne-a scăpat ceva?

Nu vrea s-o acuze pe doctoriță, dar...

— Sunt copii sănătoși, spune doctorița oftând. Le-am făcut controale complete. Știu că nu ne ușurează situația faptul că nu știm prea multe despre colici, dar îți promit că o să treacă.

Stephanie își adună puterile și întreabă:

— Dar când? Cât o să mai dureze povestea asta?

Își aude extenuarea — ba chiar disperarea — din voce și se detestă din cauza asta. Pare așa de plângăcioasă, de parcă n-ar fi în stare să facă față. Nu suportă femeile de genul ăsta. Dintotdeauna a fost genul de persoană care face față provocărilor și încă bine.

Doctorița clatină din cap.

— Mă tem că n-avem de unde să știm. De obicei, în-cetează destul de brusc. O să crească și o să treacă. Cum ți-am mai zis, majoritatea copiilor scapă pe la trei luni, dar poate să dureze și până la nouă luni. N-am auzit nici-odată de un copil de doi ani care să aibă colici.

Stephanie nu e în stare să-i spună doctoriței ce a de-terminat-o să-i facă vizita asta bruscă. Aproape că dăduse foc la casă în timp ce soțul ei era la serviciu. Patrick își ieșise din minți când îi spusese. Nici măcar nu-și aduce aminte să fi pus tigaia pe plită. Dacă doctorița Prashad o să creadă că nu e o mamă bună?

Nu știe de ce și-a mai bătut capul să vină. Sigur că doctorița nu ar putea s-o ajute — doctorița Prashad i-a ținut același discurs și ultima dată când venise la ea.

— Fac ceva greșit? întreabă Stephanie, aproape disperată.

— Nu. După cum pare, nu. Mi-ai spus ce faci de obicei. Faci totul cum trebuie. Doar că ai ghinion, asta-i tot, zice doctorița, apoi glasul i se îmblânzește. O să treacă.

Stephanie încuviințează ostenită.

— Important e să ai grijă de tine în perioada asta, con-tinuă doctorița. Ai pe cineva care să te poată ajuta? Poți să apelezi la o bonă sau la vreo rudă ca să stea cu copiii o noapte — sau măcar câteva ore —, ca să reușești să dormi și tu?

— Am încercat. Dar n-am putut să dorm de zgomot.

Plânsetele copiilor ei surescitați îi declanșa o reacție viscerală pe care, pur și simplu, nu putea să nu o bage în seamă. Le aruncă o privire acum. Gemenele se foiesc mai puțin în cărucior și încep să pară moleșite. Trebuie să plece curând, să le ducă acasă și să ațipească și ea un pic. Nu poate conta decât pe cele două sau trei ore pe

care apucă să le doarmă după-amiaza și pe cele patru ore din cursul nopții, între 2 și 6. În majoritatea nopților îl trimite la culcare pe la miezul nopții pe soțul ei, care protestează și se simte vinovat, iar ea încearcă să se descurce singură cu fetele, asta pentru ca el să fie în stare să se ducă la serviciu a doua zi și să fie în stare de funcționare.

Odată vizita la doctor încheiată, împinge căruciorul pe ușa clinicii până la mașina parcată în stradă.

Le așază pe gemene pe scaunele pentru copii, între-bându-se dacă e sigur să conducă — reflexele ei sunt periculos de lente în ultima vreme. E așa de obosită, încât, după ce le pune fetițelor centurile și închide cele două uși din spate, e cât pe ce să plece fără să strângă căruciorul și să-l pună în portbagaj. Iisuse, își zice ea observându-l în ultima clipă, părăsit pe trotuar. Ar însemna 1 000 de dolari risipiți. Că doar n-ar mai fi fost tot acolo până și-ar fi dat ea seama ce greșeală a făcut și s-ar fi întors după el. Adună-te, își spune.

Cu multă grijă, conduce cele 10 minute cât durează drumul din centrul Aylesfordului până în suburbia confortabilă unde stau. Cotește pe strada lor, apoi trage mașina pe alee și oprește motorul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și vede că ambele fete dorm. Slavă Domnului!

Le duce în casă și le așază în pătuțuri. Dorm adânc amândouă. De ce nu pot să facă așa și noaptea? Dacă le îngrămădește în mașină noaptea târziu, când plâng și se plimbă prin oraș până adorm, se trezesc când le duce înapoi în casă. E cea mai frustrantă chestie. Nu s-a mai simțit niciodată așa de neajutorată ca în fața unui bebeluș — sau mai degrabă a doi bebeluși care plâng și nu se lasă alinați.

Ușurată, ia monitorul și se duce în dormitorul ei, fără să bage în seamă grămada de rufe nespălate din coșul aflat chiar la ușa spălătoriei și nici putoarea recipientului pentru scutece, care se umple mult prea repede. Nu vrea decât să doarmă. A auzit că poți să-ți pierzi mințile dacă stai prea mult nedormit — începi să-ți imaginezi diverse lucruri.

Când pune capul pe pernă, se întreabă din nou de ce nu s-a declanșat ieri alarma de fum din bucătărie — Patrick s-a uitat și n-a văzut nimic în neregulă — și apoi adoarme.